

Arrest

nr. 264 992 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juli 2021.

Gelet op de beschikking van 24 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaart Kosovaars staatsburger en Ashkali van origine te zijn. In maart 2019 kwam hij samen met zijn echtgenote, S. M., zijn jongste dochter E. en zijn zoon E. M. naar België. Op 13 maart 2019 dienden verzoeker, zijn echtgenote en zijn meerderjarige zoon E. een verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaarden in het kader van hun eerste verzoek omwille van hun origine lastig gevallen te worden door andere burgers in Kosovo. Zo werd verzoeker in het verleden reeds vlak bij hun huis in elkaar geslagen door een onbekende, had zijn zoon E. problemen met de vader van een klasgenoot en zijn zoon A. problemen met de burens. Bovendien werden zij allemaal op straat beledigd en lastiggevallen, en werd hun huis met stenen bekogeld en beschoten. Daarenboven werd zijn dochter A. in 2014 ontvoerd door iemand van de familie S. Nog op de dag van haar verdwijning, werd zij door de politie gevonden en naar het ziekenhuis gebracht. Ze was aangerand en mishandeld. Verzoeker vreesde bij een terugkeer naar Kosovo opnieuw gelijkaardige problemen te krijgen. Bovendien stelden zijn echtgenote en zijn zoon dat zij zich in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevonden. Verzoeker verklaarde dat zijn dochter E. zich daarenboven goed voelde in België. Op 3 februari 2020 nam het Commissariaat-generaal echter een weigeringsbeslissing in navolging van het verzoek van verzoeker, zijn echtgenote en zijn zoon. Zo had verzoeker niet aannemelijk gemaakt actueel nog een vrees te hebben betreffende de ontvoering van zijn dochter. Aangaande zijn problemen met medeburgers, die volgens hen te wijten zijn aan hun origine, werd opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het algemeen geen veiligheidsproblemen zijn voor Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in Kosovo en dat zij hoe dan ook niet aannemelijk maakten dat zij voor de door hen aangehaalde problemen met medeburgers geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de in Kosovo aanwezige beschermingsmodaliteiten. Tot slot werd betreffende de socio-economische problemen en het feit dat verzoekers dochter zich goed voelt in België, gesteld dat dit motieven zijn die op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Het door verzoeker en zijn echtgenote ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 2 juli 2020. Ook het door hun zoon E. ingediende beroep werd door de Raad verworpen.

Op 19 november 2020 dienden verzoeker en zijn echtgenote, zonder België te hebben verlaten, huidig volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde in het kader van onderhavig verzoek dat zijn problemen nog steeds dezelfde zijn, dat hij actueel nog geen nieuwe documenten uit Kosovo heeft kunnen bemachtigen en dat hij een verzoek indiende omdat hij wil dat zijn dochter haar studies kan verderzetten.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze benadrukt: “dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaatgeneraal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat u niet concreet aantoonde dat u een actuele vrees heeft in uw tand van herkomst, noch dat er u geen nationale beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan in geval van eventuele veiligheidsproblemen.” Hij vervolgt eveneens op pertinente wijze: “Het door u ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.” De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De commissaris-generaal komt tot de vaststelling dat in onderhavig geval geen dergelijk element of feit in het dossier van verzoeker voorhanden is en motiveert: "U legde immers geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af die betrekking hebben op uw verzoek. U stelde integendeel louter dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn. U stelde voorts dat het actueel niet mogelijk is om nieuwe documenten te verkrijgen uit Kosovo, maar dat u met uw advocaat besproken had dat u een notarieel document wou krijgen uit België, dat u vervolgens zou opsturen naar uw thuisland om op die manier documenten van de politie te verkrijgen (verklaring volgend verzoek DVZ vraag 16). U beweerde verder niets te willen vertellen, zolang u deze documenten niet verkregen had (verklaring volgend verzoek DVZ vraag 21). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de loutere hypothese dat u mogelijk in de toekomst na tussenkomst van een Belgische notaris nieuwe politiedocumenten zou kunnen voorleggen in het kader van uw verzoek, geenszins volstaat als element dat de kans dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt aanzienlijk zou vergroten. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u enkel een verzoek indiende omdat u opvang wou krijgen en opdat uw dochter haar studies zou kunnen verderzetten (verklaring volgend verzoek DVZ vraag 16). Deze elementen zijn evenwel niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek. Daarenboven verklaarde uw echtgenote dat uw dochter A., die ontvoerd werd door de familie S. en ten tijde van uw vorige verzoek in Montenegro verbleef, momenteel in Kosovo verblijft, met name in de gemeente Istok (verklaring volgend verzoek DVZ echtgenote vraag 21). Deze vaststelling onderschrijft eens te meer dat er betreffende de ontvoering van uw dochter, geen actuele vrees bestaat in Kosovo."

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift te behoren tot een minderheidsgroep in Kosovo, de Ashkali, en hij zet uiteen dat deze bevolkingsgroep tot op heden nog gediscrimineerd wordt, waarbij hij naar algemene informatie verwijst. Verzoeker stelt dat hij in zijn afgelegde verklaringen doelt op de algemene levensomstandigheden voor de Ashkali's in Kosovo en dat hij dit ondersteunde door de gebeurtenissen waarvan hij en zijn familie het slachtoffer werden. Uit deze diverse gebeurtenissen volgt naar zijn mening onmiskenbaar dat hij en zijn familie in Kosovo te allen tijde het slachtoffer kunnen worden van mishandelingen, belaging en fysiek geweld omwille van hun afkomst. Verzoeker citeert vervolgens uit de beslissing van 31 januari 2020 en betoogt dat uit deze vaststellingen van het Commissariaat-generaal alleen maar kan afgeleid worden dat de situatie voor de RAE in Kosovo weliswaar verbeterde doch geenszins dat er zich totaal geen onveiligheidssituaties meer voordoen, noch dat de RAE niet meer het slachtoffer zouden kunnen worden van interetnisch geweld. Hij stelt dat hij en zijn familie heel wat hebben meegemaakt en nog steeds het slachtoffer kunnen worden van interetnisch geweld.

Verzoeker uit vervolgens kritiek op de bestreden beslissing stellende dat hij opnieuw gewezen heeft op de algemene veiligheidssituatie voor de RAE in Kosovo en meent dat de verklaringen, die hij aflegde over zijn persoonlijke situatie in dit opzicht en in het licht van deze algemene onveiligheidssituatie dienen te worden beoordeeld. Hij meent dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden of zijn verklaringen werden getoetst aan de huidige veiligheidssituatie in Kosovo in het licht van de subsidiaire bescherming. Hij besluit dat in Kosovo interetnisch geweld ten aanzien van de RAE niet uitgesloten kan worden en dat er bijgevolg nog steeds een onveiligheidssituatie voor deze bevolkingsgroep bestaat die te allen tijde het slachtoffer kan worden van willekeurige discriminatie.

De Raad beklemtoont dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker door het Commissariaat-generaal werd vastgesteld dat betreffende de verklaarde problemen van verzoeker en zijn familie met medeburgers, die volgens hen te wijten zijn aan hun origine, uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het algemeen geen veiligheidsproblemen zijn voor Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in Kosovo en dat hoe dan ook niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker en zijn familie voor de door hen aangehaalde problemen met medeburgers geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de in Kosovo aanwezige beschermingsmodaliteiten. Gelet op het feit dat het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming die definitief geworden is. Waar verzoeker eerder aangehaalde elementen herhaalt en hierop verder borduurt, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van aard afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Door het uiten van algemene kritiek en beschouwingen in zijn verzoekschrift, zoals dat niet zou zijn getoetst aan de huidige veiligheidssituatie in Kosovo in het licht van de subsidiaire bescherming, en dat in Kosovo interetnisch geweld ten aanzien van de RAE niet uitgesloten kan worden en er bijgevolg nog steeds een onveiligheidssituatie voor deze bevolkingsgroep bestaat die te allen tijde het slachtoffer kunnen worden van willekeurige discriminatie, tracht verzoeker zich zonder enige concretisering te verschuilen achter een gebrek aan onderzoek van de huidige toestand. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat de reeds gemaakte beoordeling niet

langer actueel of correct zou zijn en hij slaagt er niet in de vaststaande beoordeling om te buigen. Verzoeker maakt hiermee immers nog steeds niet in concreto aannemelijk dat het hem en zijn familieleden in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad wijst er in dit kader op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Het weze hierbij benadrukt dat de bestreden beslissing genomen wordt in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. De commissaris-generaal komt tot de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt dergelijke elementen aan te brengen. Algemene beweringen buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker het tegendeel niet aan.

De Raad besluit dat verzoeker slechts een algemeen herhalend betoog voert en in wezen slechts aangeeft een andere mening te zijn toegedaan waarbij hij zowel de reeds vaststaande beoordeling als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker slaagt er niet in nieuwe elementen aan te voeren in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad voegt nog toe dat uit niets blijkt dat er heden in Kosovo een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, benadrukt de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij en haar echtgenote deel uitmaken van een minderheidsgroep, de Ashkali. Ze worden gediscrimineerd en voelen zich onveilig. Het gevaar is nog steeds actueel en objectiveerbaar. Er werden wel degelijk nieuwe elementen bijgebracht, zo wordt gesteld.

Waar ter terechtzitting wordt aangehaald dat de verzoekende partij en haar echtgenote deel uitmaken van een minderheidsgroep, de Ashkali, dat zij gediscrimineerd worden en zich onveilig voelen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat in wezen slechts eerder aangebrachte argumentatie wordt herhaald en herneemt de Raad dan ook volgende gronden van voormelde beschikking:

“Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift te behoren tot een minderheidsgroep in Kosovo, de Ashkali, en hij zet uiteen dat deze bevolkingsgroep tot op heden nog gediscrimineerd wordt, waarbij hij naar algemene informatie verwijst. Verzoeker stelt dat hij in zijn afgelegde verklaringen doelt op de algemene levensomstandigheden voor de Ashkali's in Kosovo en dat hij dit ondersteunde door de gebeurtenissen waarvan hij en zijn familie het slachtoffer werden. Uit deze diverse gebeurtenissen volgt naar zijn mening onmiskenbaar dat hij en zijn familie in Kosovo te allen tijde het slachtoffer kunnen worden van mishandelingen, belaging en fysiek geweld omwille van hun afkomst. Verzoeker citeert vervolgens uit de beslissing van 31 januari 2020 en betoogt dat uit deze vaststellingen van het Commissariaat-generaal alleen maar kan afgeleid worden dat de situatie voor de RAE in Kosovo weliswaar verbeterde doch geenszins dat er zich totaal geen onveiligheidssituaties meer voordoen, noch dat de RAE niet meer het slachtoffer zouden kunnen worden van interetnisch geweld. Hij stelt dat hij en zijn familie heel wat hebben meegemaakt en nog steeds het slachtoffer kunnen worden van interetnisch geweld.

Verzoeker uit vervolgens kritiek op de bestreden beslissing stellende dat hij opnieuw gewezen heeft op de algemene veiligheidssituatie voor de RAE in Kosovo en meent dat de verklaringen, die hij aflegde over zijn persoonlijke situatie in dit opzicht en in het licht van deze algemene onveiligheidssituatie dienen te worden beoordeeld. Hij meent dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden of zijn verklaringen werden getoetst aan de huidige veiligheidssituatie in Kosovo in het licht van de subsidiaire bescherming. Hij besluit dat in Kosovo interetnisch geweld ten aanzien van de RAE niet uitgesloten kan worden en dat er bijgevolg nog steeds een onveiligheidssituatie voor deze bevolkingsgroep bestaat die te allen tijde het slachtoffer kan worden van willekeurige discriminatie.

De Raad beklemtoont dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker door het Commissariaat-generaal werd vastgesteld dat betreffende de verklaarde problemen van verzoeker en zijn familie met medeburgers, die volgens hen te wijten zijn aan hun origine, uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het algemeen geen veiligheidsproblemen zijn voor Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in Kosovo en dat hoe dan ook niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker en zijn familie voor de door hen aangehaalde problemen met medeburgers geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de in Kosovo aanwezige beschermingsmodaliteiten. Gelet op het feit dat het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming die definitief geworden is. Waar verzoeker eerder aangehaalde elementen herhaalt en hierop verder borduurt, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van aard afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Door het uiten van algemene kritiek en beschouwingen in zijn verzoekschrift, zoals dat niet zou zijn getoetst aan de huidige veiligheidssituatie in Kosovo in het licht van de subsidiaire bescherming, en dat in Kosovo interetnisch geweld ten aanzien van de RAE niet uitgesloten kan worden en er bijgevolg nog steeds een onveiligheidssituatie voor deze bevolkingsgroep bestaat die te allen tijde het slachtoffer kunnen worden van willekeurige discriminatie, tracht verzoeker zich zonder enige concretisering te verschuilen achter een gebrek aan onderzoek van de huidige toestand. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat de reeds gemaakte beoordeling niet langer actueel of correct zou zijn en hij slaagt er niet in de vaststaande beoordeling om te buigen. Verzoeker maakt hiermee immers nog steeds niet in concreto aannemelijk dat het hem en zijn familieleden in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad wijst er in dit kader op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van

herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Het weze hierbij benadrukt dat de bestreden beslissing genomen wordt in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. De commissaris-generaal komt tot de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt dergelijke elementen aan te brengen. Algemene beweringen buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker het tegendeel niet aan.

De Raad besluit dat verzoeker slechts een algemeen herhalend betoog voert en in wezen slechts aangeeft een andere mening te zijn toegedaan waarbij hij zowel de reeds vaststaande beoordeling als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker slaagt er niet in nieuwe elementen aan te voeren in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming." (eigen onderlijning).

Uit het voorgaande blijkt dat, in tegenstelling tot hetgeen ter terechtzitting wordt voorgehouden, wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar de, wat door de verzoekende partij wordt benoemd als, nieuw bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Door te herhalen en slechts algemene opmerkingen te formuleren, zoals dat het gevaar nog steeds actueel en objectiveerbaar is, zonder dat zij echter concreet ingaat op hetgeen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming concreet wordt vastgesteld, slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. De verzoekende partij brengt bijgevolg geen valabele en concrete opmerkingen aan betreffende de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij valabele elementen of argumenten bijbrengt die hetgeen eerder in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking *in concreto* wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET